

i Øjnene, at Folk maa betale den Skat, som er fornøden dels for, at Budgettet skal kunne lægges med alle forstandige Formaal for Øje, dels for, at hvad vi har af Institutioner skal kunne opretholdes, og dels endelig for, at Statens Tjenestemænd skal kunne faa den nødvendige Løn. Dette vil koste saa meget — og dette beror ogsaa paa, at vi har været vante til en næsten ubegrænset Udgift under Krigen —, at man gør klogt i at regne med en meget betydelig Skattebyrde for vort Land. Om Landet vil kunne bære denne eller ikke, derom skal jeg naturligvis ikke udtale mig med nogen som helst Sikkerhed; men jeg synes ikke, at alt, hvad vi hører og læser om de Udviklingsmuligheder, som dansk Handel, dansk Industri, dansk Søfart har i Øjeblikket, just tyder hen paa, at man ikke skulde kunne bære en større Skattebyrde, end man tidligere bar.

Men i hvert Fald staar det jo i Rigsdagens Magt at sætte Udgifterne ned. Hvis Rigsdagen resignerer paa en Række Omraader, hvis den paa en Række Punkter vil sige: Det kan ikke nytte at komme med Krav, der er ikke Pengemidler dertil! — ja, saa kan man sætte Udgifterne ned, og saa behøves ikke den store Skattebyrde. Men jeg har følt i Rigsdagen, og det i alle Partier, Konservative som Partiet Venstre, Radikale som Socialdemokrater, den samme umiddelbare Trang til at faa de rimelige Krav, de ogsaa fornuftige Krav, opfyldt fuldt ud, idet man saa maatte regne med, at man bag efter gennem Skatter maatte tage, hvad der var fornødent. Og hvis Forholdene overhovedet er vanskelige her i Verden, hvis Arbejderuroligheder gør Samfundet usikkert, hvis Tilstanden i andre Lande heller ikke just gør Forholdene trygge for et lille Land, tror jeg, at de, der besidder noget, gør klogt i at regne med, at det, som Staten tager ind til Hjælp for at kunne fremme Arbejdet, er deres nødvendige Byrde, nødvendig, for at Samfundet overhovedet kan bestaa. Jeg tror, at med Hensyn til meget af det, der foregaar her i Verden for Øjeblikket, maa man erindre, at der er en snart aabenlys, snart skjult Kamp mellem besiddende og besiddelsesløse, og at de besiddende maa betale, hvad det koster, for at Samfundet skal bestaa paa den Maade, som de ikke mindst ønsker.

N. Neergaard: Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister vender Forholdet om. Han synes at anse det for det normale, at Finansministeren frem-

sætter Forslag, og at det saa er Rigsdagen, der skal sige: Nej, dette kan vi virkelig ikke bære, det overstiger vor finansielle Bæreevne, det er der ikke Penge til. Men det normale Forhold er jo dog lige det modsatte. Det er en naturlig Ting, at der fra alle Partier paa Rigsdagen kan fremkomme Ønsker, som den højtærede Finansminister jo selv betegner som rimelige og fornuftige, men som koster mange Penge. Men da er det netop Finansministerens Opgave at sige, at det kan være meget fornuftige og rimelige Krav, men at der ikke er Penge nok dertil; og at godtgøre dette er Finansministerens Sag, ikke Rigsdagens, bl. a. fordi Finansministeren er den eneste, der sidder inde med tilstrækkelig Viden om Forholdene til at gøre det med Autoritet. Det kan Rigsdagen ikke.

Jeg vil dernæst, inden denne lille Debat slutter, dog sige paa mit Partis Vegne, at vi vil ikke acceptere det som en rimelig Fremtidsudsigt at skulle have en normal Statsudgift paa 440 Mill. Kr. Jeg har jo taget fuldt Hensyn til det, den højtærede Finansminister var inde paa: Pengenes synkende Værdi. Jeg har sagt, at Statens Udgifter maatte gaa op til det dobbelte eller noget derover, det var rimeligt, det repræsenterede Pengenes synkende Værdi. Men at de skal gaa op til næsten det 4-dobbelte, det betyder en saa betydelig forøget Skattebyrde, der, hvordan man end lægger Skatten, vil komme til at hvile ikke blot paa de mere velhavende, men sandelig ogsaa paa de mindre velhavende og de mindst velhavende, og jeg for mit Vedkommende vil protestere imod, at vi bruger som Ledestjerne for vor fremtidige økonomiske Politik flot væk at sige, at en Skattebyrde paa 440 Mill. Kr. eller deromkring maa vi regne med.

Finansministeren (Brandes): Jeg glæder mig i enhver Henseende til, at det ærede Medlem bliver Finansminister. Jeg vil gerne se ham staa som den eneste Mand i Landet, der lukker Ørene for Befolkningens rimelige og fornuftige Krav og, medens alle Partier omkring ham og den hele Befolkningen gaar imod ham, siger: Jeg lukker for Kassen, og jeg vil ikke paalægge Befolkningen Byrder for at imødekomme disse Ønsker og Krav. Det glæder jeg mig meget til at se. Men naar det ærede Medlem mener, at Finansministeren i og for sig har denne Magt og Myndighed, vil jeg sige: Nej, det har han ikke. Han har ikke haft det i de Aar, der